

LÁSZLÓ ZOLTÁN | a keringés

tudományos-fantasztikus regény

részlet

Travis két nap múlva meglátogatta azzal, hogy elviszi a gibraltári Clarke-projekt átadására.

– A történelem legnagyobb szabású beruházása, ha erről lemaradsz, egész életedben báni fogod!

A férfi egy társasági logót viselő, francia helikopterrel érkezett. Emilia nem szeretett volna túl sok időt szánni a kirándulásra, így örült, hogy lényegesen gyorsabban teszik meg az utat, mintha egy olyan léghajóval utaznának, amellyel az egyetem az ellátmányt szállította ki a Medencében dolgozó tudósainak, és gyűjtötte be a kutatási mintákat. Az is társasági gép volt, az Interglobalé. Emilia kifejezetten kényelmesnek találta azt az állapotot, amikor egy koncessziós cég áll a kutatások mögött: pénz volt bőven. Persze ez a bőkezűség leginkább a geológusoknak szólt, akiktől a Társaság új nyersanyag-lelőhelyek felfedezését remélte. Kőszéntelemek a Nílus régi deltája körül, kőolaj a hajdani tengerfenék alatt... Az Emiliához hasonló tudósok csak társutasok voltak a vállalkozásban, de ez őt túlzottan nem zavarta. Kijöhetett a terepre és csupán ez számított.

Emilia nem szívesen hagyta ott a munkáját, hiszen akkor már a végéhez közeledett a nyár, de Travisnak nem lehetett ellent mondani. A férfi kirobbanó energiával rendelkezett, nyüzsgött, intézkedett, tárgyalt és legalább öt projektet futtatott párhuzamosan. Főként a Dongfeng chronotársaság európai divíziójának dolgozott, de bejáratos volt a legtöbb politikai csoport és a legnagyobb vállalatok irodáiba is. Emilia csak csodálni tudta, bár sosem értette meg, *egész pontosan* mit csinál Travis. Nyüzsgött, intézkedett, tárgyalt, naná.

A helikopter turistabusznyi kabinja zsúfolva volt fontos emberekkel. Emilia csupán egy kissé érezte feszélyezve magát: a férfi mellett lassan megszokta annak köreit is, ahová most már maga is bejáratos lett. Társalogni különösebben nem tudott velük; a közgazdasághoz, politikához nem igazán könyított, az ő munkája meg éppenséggel senkit sem érdekelt volna.

Lezötytyentek az egyik ablak mellé egy dupla ülésre, majd a gép felemelkedett és délnyugatnak fordult.

– Rossz hírek jönnek az óvilágból – jegyezte meg Travis. Szőkésbarna haját oldalt is előre fésülte, de Napoleonnál azért divatosan kócosabb volt. Hegyesre pödrött bajszán Emilia még sosem látott morzsát.

– Onnan mindig rossz hírek érkeznek.

– Akkor *újabb* rossz hírek. Az arab térségben ismét kiújultak a harcok a maradék vízkészletek elosztásán, és kiderült, Pakisztán titokban csapatokat vezényelt a még mindig sugárfertőzött területekre. Nagyon sok katona megbetegedett – sorolta Travis. – A Greenwar egy újabb álcázott fűrótoronyt leplezett le az Antarktison...

– Jól van, elég! – Emilia nem szívesen hallgatta a híreket.

– De a legrosszabb, hogy megint felkapták a gibraltári beruházást. Most újabb globális tüntetést szerveznek, azt állítva, hogy a dolog legalább akkora környezeti merénylet, mint amikor annak idején a felmelegedés visszafordítása érdekében – és persze titokban – hidrogénbombákkal akartak kitérőket előidézni az instabil vulkánokban.

– Tényleg? – Emilia kinézett az ablakon. Alacsonyan repültek, a végtelen dombság sárgán és zölden nyújtózkodott alattuk. Messze távolabb egy normannantilop csorda vágatott; a csavart szarvú monstroomokat megriaszthatta a rotorok zúgása.

– Aha. Azt remélték, a sztratoszférába kerülő por majd lehűti annyira a légkört, hogy ellensúlyozza a felmelegedés hatását. Szerencsére kiderült és nem lett semmi belőle, pedig az amerikai kormány sokmillió dollárt ölt az előkészítésbe. Persze aligha értek volna el hosszabb távú hatást, talán néhány évet nyertek volna vele, de közben világszerte katasztrofális lett volna a termés és ez újabb százazrek életébe került volna.

– De a ti tervetekben nincs hidrogénbomba, ugye? – kérdezte Emilia ártatlanul.

– Dehogy van! – méltatlankodott Travis, de aztán rájött, hogy a nő csak ugatja. Elmosolyodott. – Nem, nincs. TNT van, mert azért robbantás nélkül mi sem tudunk meglenni.

Emilia vidáman oldalba bökte. Az imént aggódni kezdett a felszereléséért, mégha Travis gondoskodott is az őrzéséről arra a két napra, amíg távol lesznek.

– Szóval a környezetvédők szerint tőrhetetlenül beavatkozunk a természet működésébe azzal, hogy részlegesen megnyitjuk a Gibraltári szorost. Merthogy ha egyszer *magától* kiszáradt a Földközi-tenger, ami előtte a Tethys-óceánról való lefűződése óta az idők 99 százalékában tenger volt, akkor annak úgy is kell maradnia, hiszen ez a *természetes* állapota.

– Újra megtöltitek a Medencét? Én erről nem is tudtam. – Emilia megdöbbsent. Önkéntelenül is kibámult az ablakon, erre a lenyűgöző mélyföldre, kilométerekre a világtengerek szintje alatt. Hiszen itt lent még a levegő is sűrűbb, sőt miatta az egész bolygón lecsökkent a tengerszinten mérhető légnyomás... A Medence az egész bolygóra hatást gyakorolt.

– Dehogyan fogjuk! Tudjuk szabályozni a vízmennyiséget, pontosan ki lehet számolni, hogy mennyit tud elpárolgztatni a Medence. Lesz persze egy nagy sós tó, néhány ezer négyzetkilométeren elterülve.

Travis elhallgatott egy pillanatra, majd dühödten kitört. – Arra nem gondolnak ezek, hogy akkor miből lesz energiájuk az áttelepülő milliőknak? A jégkorszaknak vége, de még mindig túl hűvös az éghajlat, úgyhogy ha versenyre akarunk kelni az Éden-Föld vonzerejével, áramot kell előállítanunk, még hozzá sokat. Földtörténetileg túl rövid idő telt még el az óvilág óta, hogy jelentősebb fosszilis energiahordozók képződjenek, úgyhogy azt használjuk, ami van. A vízenergia még mindig az egyik legtisztább energiaforrás. És a tavon majd halászni lehet, sőt, ha átalakítanánk a környező talajt, a sótalanított tengervíz segítségével remek termőföldjeink lehetnének... – Elvett egy kecses poharat a steward tálcájáról. Úgy tűnt, dűhe alábbhagyott. – De nézhetjük másfelől is: az Éden idejében itt minden újra a tenger fenekén lesz. Akkor meg mit számít, mi kezdjük önteni bele a vizet, vagy majd a természet?

Emilia elnézett a távolba. A baloldalon ültek, és hirtelen hiányozni kezdett neki a Fal látványa, a komor, mégis biztonságot adó kolosszus.

– Nekem tetszik így. Üresen. Egy üres-tenger.

Az erőmű beindítását egy légkondicionált sátor árnyékából nézték végig. Előzőleg Travis elmagyarázta, hogy egy SF író elképzelése adta az alapötletet, innen a beruházás neve. Emilia ezt valahogy romantikusnak találta.

Körülöttük politikusok, üzletemberek és a Társaságok képviselői üldögéltek; a beszélgetés, az evőeszközök csörgése jellegzetes partihangulatot kölcsönzött az eseménynek. Emilia tévéeket is látott, ők nagyon sokan voltak, az égen léghajók és helikopterek köröztek, hogy rögzítsék a nagy eseményt és azonnal elröpítsék a képeket a Keringés valamennyi időszakába.

A mobil szálloda odafent állt, a hajdani Gibraltár helyén, ahonnan még az egyik ibériai vulkán halovány füstje is látszódott. Afrika türelmesen, emberi ésszel szinte felfoghatatlan energiákkal feszült neki az európai lemeznek és lassan kiemelt egy új hegységet a félszigeten, mely az Éden-Föld idejében majd az Alpokkal fog vetekedni.

Az esemény idejére azonban az egész vendégsereg levonult a Medence aljzatára, ahova a sátrakat állították fel, biztonságos távolságra az utolsó robbantás helyétől: úgy tűnt, semmi sem drága a projekt fő részvénycsomagjait birtokló két Társaságnak. Ahogy közeledett a visszaszámlálás ideje, kellemes izgalom lett úrrá a társaságon. Valaki megjegyezte, hogy épp a bolygó legalacsonyabb területén ülnek, csupán egy viszonylag keskeny sziklafallal elválasztva az Atlanti-óceán többmilliárd tonnányi víztömegétől, amitől a jelen levő feleségek és barátok színpadiasan rémüldözni kezdtek.

Emilia elfintorodott. Felpillantott az egyik társasági emberre, aki zavartan Travishez lépett és valamit a fülébe súgott. A férfi arca elkomorult. – Megmondtam, hogy senki sem juthat be a célterületre! – sziszegte dühödten, majd felállt az asztaltól. Bocsánatkérően pillantott Emiliára: – Tüntető. Odaláncolták magukat, ahova az egész hóbelevanc zuhanni fog... Ugye megbocsátasz egy kis időre?

A nő bólintott, Travis pedig elsietett, nyomában a társasági emberrel. Emilia a távcsövével babrált, majd türelmesen meghallgatta egy brit munkáspárti politikus flörtöléssel vegyes útmutatását arról, hol is kell keresnie a robbantások helyét. Megköszönte, majd a sátor teraszára lépve a Fal alját kezdte vizsgálgatni, amerre Travisék terepjárója elporzott. A növényzettől semmit sem látott, pedig a távcső igazán hatékony digitális fókusszal bírt.

Végül bejelentették, hogy elhárították az "apró technikai akadályt" és hamarosan elkezdik a visszaszámlálást. Mindenki a teraszra tódult. Emilia a távcsövön át a Fal felső harmadát tanulmányozta. Itt a roppant sziklatömeg csaknem függőlegesen szakadt a mélybe, és egészen hátra kellett hajtani a nyakát, hogy felnézhesen a tetejére. A Fal minden képzeletet felülmúlóan hatalmas volt, a sátrak, az emberek, a fent cirkáló sajtó-léghajók, minden eltörpült a természet eme gigászi alkotása mellett. Három kilométer magas tömör, ősi kontinentális sziklatalapzat.

– Azért vagyunk ilyen mélyen, mert a korábbi, még jóval az ember őseinek megjelenése előtt történt kiszáradások után mindig a gibraltári szoros volt az, ahol betört az óceán és így kimélyítette – mondta egy indiai kinézetű férfi a feleségének. – A vízhozama... Nem is tudom, de *fantasztikus* lehetett.

– Nagyjából ezerszerese az óvilági Niagarának – jegyezte meg könnyedén Emilia, akit bosszantott, hogy ezek az emberek olyan keveset tudnak. – És a pliocén korban már létezett a Hominidae család,

a majomszerű ősrünk. Talán épp ugyanígy álldogáltak és bámulták ezt a csodát, ahogy mi. – Legyőzte a kísértést, hogy azt mondja, "önök".

– Ó. Köszönjük – mondta az indiai férfi, és elfordultak a nagyméretű kivetítő felé, mely a borult idő, és a fölé szerelt napellenzők ellenére is sápadt képet adott. Emilia megrökönyödött ezen, hiszen itt álltak a helyszínen, többen mégis a képernyőt figyelték a valódi látvány helyett, de rá kellett jönnie, hogy ez az egész meglehetősen tipikus. Ha egyszer eljön a világvége, a többség otthon, tévén fogja végignézni, a kameraállások között szörfözve.

Aztán megkezdődött a visszaszámlálás, és egy a sziklafalra szerelt tükör, meg egy lézer segítségével előzékenyen megjelölték a pontot, amit figyelniük kellett. Travis még sehol sem volt, és a nő egyre bosszúsabbnak érezte magát.

Kilenc... Nyolc...

Végre megpillantotta a terepjárót a távolban bukdácsolni a buckák között, és rögtön tudta, hogy nem fog idejében hozzájuk érkezni.

Öt... Négy...

A Lexus terepjáró megállt, a porfelhő utolérte és egy pillanatra beburkolta. Emilia összeszorította az ajkait és a távcsövet felfelé irányozta a Falra.

Kettő... Egy...

A robbanás hangja késleltetve és tompán ért le hozzájuk, ezért az első pillanatban különös némasággal nyílt ki egy széles, csaknem téglalap alakú kő- és porvirág a Falon ott, ahol korábban a tükör fénylett. Aztán a csattanás végiggördült a Medence aljzatán, madarak hófehér csapatát riasztva fel a szavannáról, odafönt pedig – egyik a másik után – három, majd hat ponton megindult a vízsugár, a nyomás erejénél fogva messzire kivágódva a falból. Hátborzongatónak tűnt a lassúság, amivel az íve végigsuhant a levegőben, egyre meredekebben lejtve, majd csaknem párhuzamosan zuhanva a Fal sziklatömegével. Emilia a távcsövével követte a piszkosszürke vízcsóvákat, ahogy egyetlen látszólagos sugárba egyesülve zuhannak, szóródnak, majd végül leérnek az aljzatra. A hang, ami a talajba csapódást kísérté – Emiliát túlságosan lenyűgözte a látvány, hogy kiszámolja a sebességet ekkora zuhanás után – sokkal hangosabb volt, mint maga a robbantás, és a talaj finoman megmozdult a talpuk alatt, majd folyamatosan reszketni kezdett. Hatalmas por és sárfelhő csapott fel legalább hat emelet magasba a síkság fölé és egy bizonytalan szivárvány derengett fel az új vízesés lábánál.

A dübörgés, amihez foghatót nyolcmillió éve nem hallott a világ, lassan állandósult: Emilia tudta, hogy mostantól ezer évig el sem hallgat. Tapsvihar csapott fel a háta mögött. Egy pillanatra leengedte a távcsövet és látta, ahogy a madarak megriasztott rajai végleg eltűnnek a távolban. A terepjáró körül leülepedett a por, Travis és a sofőr kiszállva, nekik háttal bámulta a vízesést, két apró alak a Fal alatt.

Újra a szeméhez emelte a távcsövet és felnézett az erőmű turbináitól érkező hófehér, szétporladó tengervízre. A robbanás egy aprócskának látszó, de legalább hetven méterszer negyvenes, a hepehupás sziklafalba süllyesztett téglalapot alakított ki, ezekben helyezkedtek el a kivezető csatornák mértani szabályossággal elrendezett nyílásai. Emiliának hirtelen furcsa dezsavű érzése támadt a látványtól.

Végre befutott Travis is, felkapta és hevesen megölelte Emiliát, nevetett és legalább négyszer bocsánatot kért, amiért nem tudott visszaérni időben.

– A biztonságiak nem merték kivezetni a tüntetőket, mert ott voltak a kamerák is, úgyhogy hívtuk a rendőröket. Az államiakat, nem a társasági alakulatokat, mert nem akartuk, hogy elfogultságról és erőszakról cikkezzenek másnap. De istenem, hát nem gyönyörű? A legnagyobb emberi alkotás a kínai nagy fal és a piramisok óta!

Emilia vele nevetett, aztán felnézett a Fal tetejéről alábukó három kilométeres dübörgő-morajló vízoszlopra, és végre eszébe jutott, hol látott már ilyen formát.

A Rhone-tól nyugatra készült fotóján. A három időmarta sziklahasadék.